

vissad om att han sjelf uppbär minst sex procent derå, fastän man svårligen kan leda sådant i bevis.

På det att omyndiges tillgångar icke skola vara underkastade oskäligen afbränningar, vill jag härigenom fästa Riksdagens uppmärksamhet å de missförhållanden, som ofta visa sig; och då det är en manande pligt att i synnerhet tillse att omyndiges egendom bevaras från otillbörliga utgifter, vill jag derföre vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del beslutar upphäfvande af Kongl. Förmyndare-ordningen den 17 Mars 1669, § 40.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1867.

Anders Pehrsson
från Christianstads län.

N:o 167.

Af Herr P. U. Ljuslin: Om skiljande från jordbruket af skyldigheten att underhålla vägar och broar samt om anvisande af härtill erforderliga medel.

En af de mest tryckande bördor, som från urgamla tider varit jordbruket följaktlig, är utan tvifvel vägunderhållningsskyldigheten, och som icke till ringa del försvårar jordbrukets framåtskridande, och som ingen torde kunna bestrida, att icke jordbruket är landets modernäring, så torde det icke heller böra förbises, att till någon del söka undanrödja de olägenheter, som hindra dess framsteg och förkofran. Och då allmänna vägar och broar icke äro afsedda endast för jordbruket, utan fast heldre för alla näringsyrken och folket i allmänhet, så kan jag icke finna någon billighet och rättvisa deruti, att den

jordbrukande klassen skall fortfarande för evärdeliga tider vidkännas detta onus, och då jag är öfvertygad derom, att hvar och en lätt inser detta orättvisa och obilliga förhållande, så anser jag vidare motiver härutinnan icke vara behöfliga. Jag vågar därför vördsamt föreslå, att det Riksdagen täcktes besluta, att väg- och brounderhållsskyldigheten, såväl vinter- som sommartiden skiljes från jordbruket och öfverflyttas på Staten, samt att nödiga anslagsmedel dertill beredas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

P. U. Ljuslin

från Wester-Norrlands län.

N:o 168.

Af Herr D. Olausson: Om ändring i 9 och 12 §§ af Kongl. Förordningen den 21 Mars 1862, rörande kommunalstyrelse i stad.

Enligt 9 § af Förordningen om kommunalstyrelse i stad, daterad den 21 Mars 1862, skall i stad, der stadsfullmäktige finnas — d. v. s. åtminstone i hvarje stad, som räknar mer än 3,000 innevånare — val af stadsfullmäktige verkställas på allmän rådstuga; och enligt § 12 af samma förordning eger en hvar, som vid allmän rådstuga röstberättigad är, *en röst för hvarje*, enligt sist fastställda bevillningstaxeringslängden, honom efter artikeln 2 i Bevillningsstadgan påförd hel Riksdalers bevillning till Staten.

Följden af dessa föreskrifter har blifvit, att under den tid af något mer än fyra år, som förflutit sedan nyss omförmälda kommunalförordning började tillämpas, valen af ledamöter i den viktiga stadsfullmäktige-institutionen fallit i händerna på några få personer med ett större röstetal, förstärkta af ett eller annat bolag — ty äfven dessa äro, bolagsmännen må tillhöra kommunen eller icke, berättigade att vid nämnda val sin fulla rösträtt utöfva, så framt densamma icke öfverstiger $\frac{1}{10}$ del af kommunens sammanräknade röstetal.